

GERÇEK NİKÂH SAĞLAM YUVA İÇİN

عَنِ ابْنِ شِهَابٍ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُرْوَةُ بِنْتُ الزُّبَيْرِ أَنَّ عَائِشَةَ زَوْجَ النَّبِيِّ ﷺ
أَخْبَرَتْهُ: ... فَلَمَّا بُعِثَ مُحَمَّدٌ ﷺ بِالْحَقِّ هَدَمَ نِكَاحَ الْجَاهِلِيَّةِ كُلَّهُ إِلَّا
نِكَاحَ النَّاسِ الْيَوْمَ.

İbn Şihâb diyor ki, “Urve b. Zübeyr, Peygamber’in (sav) eşi (olan teyzesi) Âişe’nin kendisine şöyle anlattığını bana nakletti:
‘...Muhammed (sav) hak (olan din) ile gönderilince, insanların bugün uyguladıkları nikâh dışındaki bütün câhiliye nikâhlarını iptal etti.”

(B5127 Buhârî, Nikâh, 37; D2272 Ebû Dâvud, Talâk, 32-33)

عَنْ ابْنِ عُمَرَ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:
”لَا شِعَارَ فِي الْإِسْلَامِ.“

عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ نَهَى عَنْ مُتَعَةِ النِّسَاءِ
يَوْمَ خَيْبَرَ...

حَدَّثَنِي الرَّبِيعُ بْنُ سَبْرَةَ الْجُهَنِيُّ أَنَّهُ أَبَاهُ حَدَّثَهُ، أَنَّهُ كَانَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ
فَقَالَ: ”يَا أَيُّهَا النَّاسُ! إِنِّي قَدْ كُنْتُ أُذْنُتُ لَكُمْ فِي الْإِسْتِمْتَاعِ مِنَ النِّسَاءِ، وَإِنَّ
اللَّهَ قَدْ حَرَّمَ ذَلِكَ إِلَيَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَمَنْ كَانَ عِنْدَهُ مِنْهُنَّ شَيْءٌ فَلْيُخَلِّ سَبِيلَهُ،
وَلَا تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا.“

İbn Ömer'in naklettiğine göre, Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur:

“İslâm'da şığâr (nikâhı) yoktur.”

(M3468 Müslim, Nikâh, 60)

Ali b. Ebû Tâlib'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (sav), Hayber günü kadınlarla mut'a (nikâhı) ile evlenmeyi yasakladı.

(M5005 Müslim, Sayd, 22; B5115 Buhârî, Nikâh, 32)

Rebî' b. Sebre el-Cühenî'nin, babasından naklettiğine göre, babası yanında bulunduğu bir esnada Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştu:
“Ey insanlar, kadınlarla mut'a nikâhı yapmanız konusunda size izin vermiştim. Ama Allah bunu kıyamet gününe kadar haram kılmıştır. Kimin yanında mut'a ile nikâhlanan kadınlardan biri varsa ona izin versin.

Ve onlara verdiğimiz hiçbir şeyi de geri almayın.”

(M3422 Müslim, Nikâh, 21)

Ç

İşe validemiz, İslâmiyet gelmeden önce yaygın olan nikâh çeşitlerini şöyle anlatmıştır: “Câhiliye döneminde dört türlü nikâh vardı. En yaygın olanı, (insanların bugün yaptıkları gibi) aile büyüklerinin onayı alınıp mehir miktarı belirlendikten sonra yapılan nikâh idi. İkincisi ise bir erkeğin eşini, toplumun önde gelenlerinden birine göndererek onunla birlikte olmaya zorladığı, eşinin ondan hamile kaldığı belli olana kadar eşine yaklaşmayarak onun nesebinden, asaletinden istifadeyi amaçladığı nikâh idi. Bu nikâh çeşidine “nikâhu'l-istibdâ” adını verirlerdi. Üçüncü nikâh çeşidi, kadının doğurduğu çocuğu beraber olduğu erkeklerden birini seçerek ona nispet etmesiyle yapılıyordu. Diğer bir nikâh çeşidi ise evlerinin önüne bayrak şeklinde birer işaret asarak erkekleri davet eden ve birçok erkekle beraber olan kadınların, doğumdan sonra, benzerlikten akrabalık tespit etme konusunda tecrübeli kimseleri çağırarak hangi erkeğe benziyorsa çocuğu ona nispet ettikleri nikâh idi. Muhammed (sav) hak (olan din) ile gönderilince, insanların bugün uyguladıkları nikâh dışındaki bütün câhiliye nikâhlarını iptal etti.”¹

Câhiliye döneminde başvuru olan nikâh türlerinden biri de, erkeklerin arzuladıkları evlilikleri yapabilmek için kızlarını veya kız kardeşlerini feda edip, onları istemedikleri kişilerle rızaları dışında evlendirdikleri “şîğâr nikâhi” idi. Bu nikâhta kadınların eş seçimi ve mehir talep etme hakları yoktu. Kişi beğendiği birini alabilmek için, onun babasına kendi kızını karşılık olarak veriyordu.²

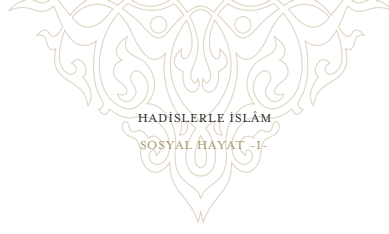
Peygamber Efendimiz, şartları itibariyle kadınların aleyhine olan bütün evlilik türlerini yasakladığı gibi, “İslâm'da şîğâr (nikâhi) yoktur.”³ buyurarak genç kızları mağdur eden bu yanlış evliliği de ortadan kaldırdı. Bu şekilde özellikle kadınların kendi hür iradelerinin dışında, şiddet veya baskı altında kalarak istemedikleri bir evliliğe zorlanmalarının önü kapatıldı. Hz. Peygamber'in sünnetine uyma konusunda hassasiyet gösteren sahâbe, şîğâr nikâhına benzerlik gösteren evliliklere de hep ihtiyatla yaklaşmış, bunlardan uzak durmaya çalışmıştır.⁴

¹ B5127 Buhârî, Nikâh, 37; D2272 Ebû Dâvûd, Talâk, 32-33.

² B5112 Buhârî, Nikâh, 29; D2074 Ebû Dâvûd, Nikâh, 14; M3465 Müslim, Nikâh, 57.

³ M3468 Müslim, Nikâh, 60; İM1885 İbn Mâce, Nikâh, 16.

⁴ D2075 Ebû Dâvûd, Nikâh, 14; B514476 Beyhâkî, es-Sünenü'l-kübrâ, VII, 311.

Günümüzde de bu nikâha benzeyen “berdel” veya “değiş tokuş” evliliklerinin birçok soruna neden olduğu görülmektedir. Berdel yöntemi ile evlenen taraflardan birinde görülen ailevî bir sorun, hiçbir neden olmaksızın diğer tarafa yansımaktadır. Örneğin meşru bir sebepten dolayı boşanan bir taraf, birbirini seven ve iyi anlaşılan diğer tarafın da boşanmasına ve neticede aile dramlarının yaşanmasına neden olabilmektedir.

Hz. Peygamber’in iptal ettiği nikâh türlerinden biri de “mut’a nikâhı” idi. Ticaret veya savaş gibi nedenlerle yaşadıkları bölgenin dışına çıkan Araplar, gittikleri yerde geçici bir nikâh ile evlenirlerdi. Bu evliliğin tarihi geçmişini, amacını ve taraflara sağladığı faydayı İbn Abbâs şu ifadelerle özetlemişti: “Mut’a (nikâhı), İslâm’ın başlangıcında vardı. Bir erkek yabancı bir memlekete gidince orada kalacağı süre miktarına göre bir kadınla evlenirdi. Bu kadın, erkeğin eşyalarını muhafaza eder ve yemeğini pişirirdi.”⁵

O günkü insanlar arasında yaygın olan yanlış uygulamaların her biri belli bir zaman diliminde, toplumun sosyal değişimine paralel olarak ortadan kaldırılmıştı. Hatta bunlardan bir kısmı kademeli olarak değiştirilmişti. Evlilik sözleşmeleri ve aile hayatı ile ilgili yapılan yanlışların düzeltilmesi de bu şekilde zamana yayılmıştı. İşte mut’a nikâhındaki değişiklikte de aynı yol izlendi. İlk zamanlarda genç sahâbiler Hz. Peygamber ile beraber savaşa gidiyorlar, hanımlarından uzun süre uzak kalıyorlardı. Allah yolunda daha uzun süre seferde kalmak ve daha fazla cihad etmek istiyorlardı. Bu maksatla kendilerini hadımlaştırmayı düşünenler dahi olmuştu. Akıllarına gelen bu fikri Hz. Peygamber’e arz edip izin istemişler ancak Hz. Peygamber buna kesinlikle müsaade etmemişti. Bunun yerine belirli şartlarla mut’a nikâhı yapmalarına izin vermişti.⁶

Mut’a nikâhına verilen iznin geçici olduğu ve şartların zorlamasından kaynaklandığı biliniyordu.⁷ Çocukluğundan beri Peygamberimizin yanında büyümüş ve kendisinden hiç ayrılmamış olan Hz. Ali’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (sav), Hayber günü kadınlarla mut’a (nikâhı) ile evlenmeyi yasaklamıştı.⁸

Öteden beri devam eden uygulama ilk defa burada yasaklanmıştı. Nitekim bazı savaşlarda geçici olarak serbest bırakılsa da Hz. Ali, mut’a nikâhı hakkında Hayber Savaşı’nda getirilen yasağın devam ettiğine inanıyordu.⁹ Zira bu konuda en son hicretin sekizinci yılında Mekke’nin fethi sırasında kısa bir süre izin verilmiş ve bu izin yine Hz. Peygamber tarafından iptal edilmişti. Hz. Peygamber’in kesin olarak mut’ayı yasak-

⁵ T1122 Tirmizî, Nikâh, 29.

⁶ M3410 Müslim, Nikâh, 11;

B5117 Buhârî, Nikâh, 32.

⁷ M3429 Müslim, Nikâh, 27.

⁸ M5005 Müslim, Sayd, 22;

B5115 Buhârî, Nikâh, 32.

⁹ B6961 Buhârî, Hiyel, 4;

N3367 Nesâî, Nikâh, 71.

layan sözleri şu şekilde idi: “Ey insanlar, kadınlarla mut’a nikâhı yapmanız konusunda size izin vermişim. Ama Allah bunu kıyamet gününe kadar haram kılmıştır. Kimin yanında mut’a ile nikâhlanan kadınlardan biri varsa ona izin versin. Onlara verdiğiniz hiçbir şeyi de geri almayın.”¹⁰

Resûl-i Ekrem, Veda Haccı esnasında bazı temel konuları yeniden hatırlatan konuşmalar yaptı. Bu önemli meseleler arasında mut’a nikâhını da hatırlattı. Ve onun geri dönülmeyecek şekilde yasaklandığını vurguladı. Konuyu Resûlullah’tan (sav) ilk defa burada duyan Rebi’ b. Sebre gibi kim-seler Hz. Peygamber’in mut’a nikâhını Veda Haccı sırasında yasakladığını zannetmişlerdir.¹¹ Hâlbuki bu konuşma önceden yasaklanan bir uygulamanın, önemine binaen yeniden hatırlatılmasından başka bir şey değildir. Mut’a nikâhı ile ilgili uygulamaların aşamalarını ve Hz. Peygamber’in bu konuda yapmak istediklerini çok iyi anlayan sahâbenin ileri gelenleri, artık mut’anın zina kapsamında değerlendirileceği konusunda açıkça fikir beyan etmişlerdir.¹² Hz. Âişe mut’a nikâhına cevaz verenlere, “Onlarla benim aramda Allah’ın Kitabı var.” demiş, bu nikâhın Kur’an’ın nikâh konusundaki genel ilkelerine uymadığına işaret ederek, “Onlar ki ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin altında bulunan cariyeleri bunun dışındadır. Onlarla ilişkilerinden dolayı kınanmazlar. Kim bunun ötesine geçmek isterse, işte onlar haddi aşanlardır.”¹³ âyetlerini okumuştur.¹⁴

Câhiliye döneminde “nikâhu’l-makt” denilen bir uygulama daha vardı. Buna göre, ölen şahsın yakın akrabalarından biri, onun dul kalan eşinin üzerine bir elbise atarak nikâhının kendisine miras yoluyla intikal ettiğini iddia ediyor ve hiçbir söz hakkı tanımadan, seçme şansı bırakmadan bu kadına sahip oluyordu. Ölenin kardeşleri, hatta öz çocukları bile bunu uygulayabiliyorlardı. Bu uygulamanın temelinde kadını bir meta olarak görme anlayışı yatıyordu. Çünkü onlara göre adam öldükten sonra geride bıraktıkları yakın akrabalarına kalıyordu. Eşi de erkeğin terekesi arasında sayılıyor ve ona da sahip olunabileceği düşünülüyordu. Nitekim İslâm’dan sonra da sahâbilerden Kays b. Eslet, babası öldüğünde geriye bıraktığı dul eşiyile evlenmek istediğini Allah Resûlü’ne aktarınca şu âyet nâzil olmuştu: “Geçmişte olanlar hâriç, artık babalarınızın evlendiği kadınlarla evlenmeyin. Çünkü bu hayâsızlık ve nefret gerektiren bir iştir. Bu, ne kötü bir yoldur.”¹⁵

Günümüzde gençler arasında gittikçe yaygınlaşan gizli nikâhlar da icap, kabul ve şahit şartlarını taşısalar bile nikâhın ilân edilmesi hakkındaki Peygamber emrini,¹⁶ dolayısıyla ilân şartını taşımadıkları için son

¹⁰ M3422 Müslim, Nikâh, 21; DM2226 Dârimî, Nikâh, 16.

¹¹ D2072 Ebû Dâvûd, Nikâh, 13; BS14496 Beyhakî, es-Sünenü’l-kübrâ, VII, 318.

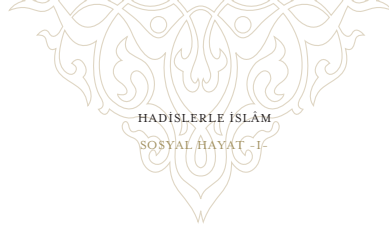
¹² M2947 Müslim, Hac, 145; M3429 Müslim, Nikâh, 27.

¹³ Mû’minûn, 23/5-7.

¹⁴ BS14510 Beyhakî, es-Sünenü’l-kübrâ, VII, 323.

¹⁵ Nisâ, 4/22; BS14246 Beyhakî, es-Sünenü’l-kübrâ, VII, 256.

¹⁶ T1089 Tirmizî, Nikâh, 6.

derece sakıncalıdır. Zira nikâh, özü itibariyle iki insanın meşru birlikteliğini topluma duyurarak her türlü sù-i zannın önüne geçmeyi, dolayısıyla ailenin toplumsal bakımdan kabulünü hedefler.

Ailede güven ve sevgiyi kalıcı hâle getirmek, sağlıklı nesiller yetiştirmek ve suistimalleri engellemek ancak bu şekilde mümkündür. Geçici ve zorunlu nedenlere dayalı olarak, belirli bir süre için serbest bırakılan ve sonrasında da kıyamete kadar yasaklanan mut'a nikâhının günümüzde bu şekilde uygulanması, hadislerin sebebi ve bağlamı anlaşılmadan kişisel arzulara alet edilmesi anlamına gelmektedir.

Câhiliye döneminde bir şahıs aynı anda iki kız kardeş ile evlenebiliyordu. Âyet-i kerimede iki kız kardeş ile aynı anda evlenilmeyeceği belirtilmiş,¹⁷ Peygamber Efendimiz de kendisine yapılan bu şekildeki bir teklifi reddetmiştir.¹⁸ Peygamber Efendimiz muhtemelen âyetteki bu yasağa dayanarak, “*Bir kadınla halası, yine bir kadınla teyzesi birlikte nikâhlanamaz.*”¹⁹ buyurmuş, tek nikâh altında toplanamayacak olan yakın akrabaları açıklamıştır.

O dönemde bir şahıs, konumuna ve malî gücüne bağlı olarak birçok kadınla evlenebiliyordu. Bunun belirli bir sınırı da yoktu. Kur'an'ın emri ile bu sayının en fazla dört olabileceği belirtildi.²⁰ Peygamber Efendimiz de dörtten fazla eşi olduğu hâlde Müslüman olan Gaylân b. Seleme²¹ gibi sahâbilerden âyetin gereğini yapmalarını istedi.²²

Abdullah b. Abbâs, bir kadınla önce zina eden sonra da onunla evlenen bir adamın evliliği hakkında, “*Başı sifâh (ahlâksızlık), sonu ise nikâh olmuş.*” yani başı haram, sonu helâl olmuş demiştir.²³ Peygamber Efendimiz, “*Ben, sifâhın (zina ve ahlâksızlığın) bulaşmadığı bir nikâh sonucu doğdum.*”²⁴ hadisiyle de meşru bir şekilde evlenen bir anne babanın çocuğu olduğunu ifade buyurmuştur.

Allah Resûlünün belirttiği nikâhta meşruiyet, belli bir nizam, intizam, kaide ve kurallar mevcut iken, sifâhta ise başıboşluk, düzensizlik ve keyfilik söz konusudur. İslâm, insan fıtratında bulunan evlenme isteğinin meşru şekilde karşılandığı bir “nikâh toplumu” oluşturmuş ve sefahatin her türlüşünden uzak kalınması gerektiğini belirtmiştir. Hz. Âişe'nin rivayet ettiği bir hadiste de belirtildiği gibi, Allah Resûlü sifâha dayanan bütün câhiliye nikâhlarını reddetmiş, iffet ve hayâ temelinde hayatlarını nikâh ile birleştirmiş eşlerden oluşan bir toplum hedeflemiştir.

Kur'an-ı Kerim'de evliliğin “mîsâk-ı galîz” (ağır bir sözleşme)²⁵ olduğu belirtilmiş, eşlerin birbirini bir elbise gibi bürüyüp koruması gerektiği-

¹⁷ Nisâ, 4/23.

¹⁸ B5107 Buhârî, Nikâh, 27.

¹⁹ B5109 Buhârî, Nikâh, 28.

²⁰ Nisâ, 4/3.

²¹ İM1953 İbn Mâce, Nikâh, 40.

²² D2241 Ebû Dâvud, Talâk, 24-25.

²³ BS14191 Beyhakî, es-

Sünenü'l-kübrâ, VII, 242.

²⁴ BS14413 Beyhakî, es-

Sünenü'l-kübrâ, VII, 294.

²⁵ Nisâ, 4/21.

ne işaret edilmiştir.²⁶ Bunun neticesinde de sevgi ve muhabbet ile eşlerin kaynaşması, dünya nimetlerinin en güzel meyvesi olan çocukların huzur ve güven içinde yetiştirilip büyütülmesi, insanların dünya meşguliyetlerinden kaçıp sığınacakları sıcak bir yuva ve neticede sağlıklı ve uyumlu bir toplum oluşturulması hedeflenmiştir. İnsanların sadece geçici zevklerini tatmin etmek için birlikte olmaları, samimi yuvaların oluşmasını engelleyeceği gibi gerçek güven ve huzuru da temin etmeyecektir. Birlikte yaşadıkları hâlde “evlenmeyi düşünmüyoruz” söylemiyle nikâhlı evliliğe yanaşmayan anlayışlar, toplumları hatta devletleri ayakta tutan en önemli unsur olan aile kurumunu sarsacak, ailenin sarsılması ise hem bireyleri hem de o toplumu yıkıma sürükleyecektir.

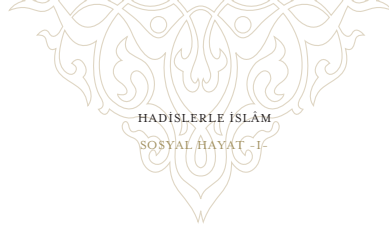
Aynı şekilde aile büyüklerinin ve evlenecek kızın rızası alınmadan kaba kuvvet kullanılarak “kız kaçırma” yoluyla evlenme teşebbüsünde bulunulması da meşru değildir. Karşılıklı rıza ve kabule dayalı olması gereken evliliğin bu şekilde gerçekleştirilmeye çalışılması her şeyden önce kadının ve ailesinin onurunu rencide etmektedir. Güven ve sevgiyi temin etmenin en önemli vesilesi olan evlilik, zor ve şiddete başvuruyla gerçekleştirilirse bu, beraberinde mutluluğu değil, mutsuzluğu, kavgaları hatta cinayetleri getirecektir. Medineli Hansâ’ bnt. Hizâm adlı dul bir hanım, babasının kendisini rızası dışında evlendirdiği şikâyetinde bulununca Allah Resûlü bu nikâhın meşru olmadığını belirtmiş,²⁷ ancak Hansâ’ daha sonra şikâyetinden vazgeçince evlilik devam etmiştir.²⁸ Babanın kızını rızası dışında evlendirmesine razı olmayan Kutlu Nebî’nin, kaba kuvvet ve hile ile bir kızın kaçırılmasına ve nikâhlanmasına rıza göstermesi elbette mümkün değildir. Hz. Peygamber, câhiliye toplumu tarafından uygulanan ve özellikle hanımları hem ruhen hem de bedenen inciten, sosyal ve ekonomik haklar konusunda da mağdur eden evlilik türlerini ortadan kaldırmakla kalmamış, sonraki dönemlerde de iffet, hayâ, karşılıklı rıza, şefkat ve merhamet üzerine bir yuva kurmaya yönelik olmayan bütün evliliklerin meşru olmadığına işaret etmiştir.

İnsan ve toplum selâmetinin en önemli unsuru olan evlilik, sınırsız ve kayıtsız biçimde kişisel arzulara dayandığı zaman birçok olumsuz netice ortaya çıkmaktadır. Bundan dolayı İslâm, şartları belirlenmiş olan nikâh ile evlenmeyi teşvik ederek hem bireysel hem de toplumsal planda bir düzen sağlamayı hedeflemiştir. Zira toplumsal yapıyı sağlam ve sağlıklı bir biçimde ayakta tutmak ancak bireylerin ruh ve beden sağlığını korumakla

²⁶ Bakara 2/187.

²⁷ B5138 Buhârî, Nikâh, 43.

²⁸ N3271 Nesâî, Nikâh, 36.

mümkündür. Bireyi korumak da gerekli sosyal, ahlâkî ve hukukî tedbirlerin alınmasıyla gerçekleştirilebilir. Bu durum, hayatın her alanında olduğu gibi evlilikte de geçerlidir. Buna göre İslâm'ın öngördüğü nikâh, tarafların karşılıklı rızası ve gönül huzuru, şahitlerin tanıklığı, aile büyüklerinin onayı ile gerçekleşen, herkese ilân edilen ve kadın için mehir gibi şartları taşıyan nikâhtır.